

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙ ΤΗΣ ΤΕΡΠΝΗΣ

Αγαπητοί μου συγχωριανοί Τερπνιώτες,

Μετά από 500 χρόνια δουλείας (1412 - 1912) τὸ φθινόπωρο τοῦ 1912, μέσα σὲ 37 ἡμέρες (5 Ὀκτωβρίου - 10 Νοεμβρίου), ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἡ Μακεδονία ἡ Ἡπειρος καὶ τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, μ' ἐξαίρεσι τὴν ὄχυρὴ πόλι Ἰωάννινα πὸν ἐλευθερώθηκε μετὰ τέσσερες μῆνες στὶς 21 - 2 - 1913.

Τὴ χρονιά ἐκείνη τοῦ 1912, ἤδη ἀπὸ τὴν ἀνοιξι συμάχησαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν Βαλκανίων καὶ τοῦ Αἰγαίου ἀπὸ τοὺς Τούρκους τέσσερα Βαλκανικὰ κράτη, Ἑλλάδα Βουλγαρία Σερβία καὶ Μαυροβούνιο. οἱ τέσσερες σύμμαχοι στὶς 4 Ὀκτωβρίου κήρυξαν πόλεμο ἐναντίον τῆς Τουρκίας, καὶ τὴν ἐπομένη ἡμέρα, 5 Ὀκτωβρίου, εἰσέβαλαν ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότο στὰ Βαλκανικὰ ἐδάφη πὸν κατεῖχε ἐκείνη. ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς τέσσερες στρατοὺς τῶν τεσσάρων συμάχων κρατῶν μετεῖχε στὸν πόλεμο καὶ τὸ μοναδικὸ ναυτικὸ, τὸ ἑλληνικὸ, τὸ ὁποῖο σὲ 20 ἡμέρες ἔκλεισε ὅλο τὸν τουρκικὸ στόλο στὸν Ἑλλήσποντο καὶ κυριάρχησε στὸ Αἶγαῖο.

Ἡ Μακεδονία ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατὸ μὲ δυὸ μεγάλες μάχες, τοῦ Σαραντάπορου (9 - 10 Ὀκτωβρίου), καὶ τῶν Γιαντισῶν (19 - 20 Ὀκτωβρίου) καὶ πολλὲς μικρές, καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ναυτικοῦ, τὸ ὁποῖο στὶς 18 Ὀκτωβρίου μπῆκε αἰφνιδιαστικὰ στὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης καὶ κατέστρεψε τὸ μεγαλειότερο τουρκικὸ θωρηκτὸ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν πόλι, πὸν κυριεύτηκε μετὰ 8 ἡμέρες, καὶ ἔτρεψε σὲ ἄτακτη φυγὴ τὸν τουρκικὸ στόλο.

Μὲ τὴν πρώτη νίκη στὸ Σαραντάπορο ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς κατέλαβε τὴν Κοζάνη (12 Ὀκτωβρίου) κι ὅλο τὸ νότιο μέρος τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας. μὲ τὴ δεύτερη νίκη του στὰ Γιαντισὰ κατέλαβε τὴ Θεσσαλονίκη (26 Ὀκτωβρίου) κι ὅλο τὸ βόρειο μέρος τῆς Δυτικῆς κι ὅλη τὴν Κεντρικὴ καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Μακεδονία.

Στὴν Κεντρικὴ Μακεδονία ἡ περιοχὴ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ στὴν Ἀνατολικὴ ἢ νότια καὶ παραθαλάσσια ἢ πλησιοθάλασση ζώνη τῆς

(Χαλκιδική, Πιερία, Ήμαθία, Γιαννιτσά, νομός Θεσσαλονίκης, Βισαλτία, Φυλλίδα, Παγγαῖο, δυτικός νομός Καβάλας μέχρι τὴν Ἐλευθερούπολι) ἐλευθερώθηκε πρὶν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἐνῶ ἡ βόρεια ζώνη τῆς (Ἐδεσσα, Κιλκίς, Σιντική, Σέρρες, Δράμα, Καβάλα) ἐλευθερώθηκε μετὰ τὴ Θεσσαλονίκη. στὴ Θεσσαλονίκη ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς μπῆκε στὶς 26 Ὀκτωβρίου.

Ἦδη τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς εἰσβολῆς στὴν τουρκικὴ ἐπικράτεια, 5 Ὀκτωβρίου, προωθημένα μικρὰ ἑλληνικὰ στρατιωτικὰ ἀγῆματα - ἐνωμοτίες τῶν 10 - 12 ὀπλιτῶν, τῶν λεγομένων προσκόπων, εἶχαν διεισδύσει σὲ πολλὰ παραθαλάσσια μέρη τῆς Μακεδονίας. οἱ ἐνωμοτίες ἐκεῖνες, ὅπου διεισέδυσαν, συνεργάζονταν μὲ τοπικὰ ἀντάρτικα ἀπελευθερωτικὰ καπετανάτα, ὅπως ἦταν τὰ Νιγριτινὰ καὶ Τσιαρπιστινὰ παλληκάρια τοῦ καπετὰν Γιαγκλῆ στὸ Βερτίσκο, κι ἐκεῖνα τοῦ καπετὰν Στέργιου στὰ Κερδύλια, κι ἐκεῖνα τοῦ καπετὰν Δούκα στὸ Παγγαῖο.

Αὐτὰ τὰ συνεργαζόμενα μικρὰ ἀγῆματα στρατοῦ καὶ ἀνταρτῶν ἐλευθέρωσαν στὶς 5 Ὀκτωβρίου τὴν Ἱερισσὸ καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος, στὶς 10 Ὀκτωβρίου τὴν Ἄρναία καὶ τὴν Ἀνατολικὴ Χαλκιδική, στὶς 11 Ὀκτωβρίου τὸν Πολύγυρο καὶ τὴ Δυτικὴ Χαλκιδική καὶ τὸ δικό μας ὄρος Βερτίσκον, διακόπτοντας τὴ συγκοινωνία τῆς Θεσσαλονίκης μὲ τὴ Νιγρίτα καὶ τὶς Σέρρες, στὶς 12 Ὀκτωβρίου τὴν περιοχὴ Κερδυλίων, καὶ στὶς 17 Ὀκτωβρίου τὴν Ἀμφίπολι καὶ τὴν περιοχὴ τοῦ Παγγαίου.

Στὶς 22 Ὀκτωβρίου τὰ χαράματα ἢ ἐνωμοτία τοῦ Βερτίσκου κι ὁ Γιαγκλῆς μὲ τὰ παλληκάρια του, κατευθυνόμενοι πρὸς τὴ Νιγρίτα, συνάντησαν στὸ Λαγάτρη τὸ πολυαριθμώτερο τουρκικὸ σῶμα 60 ἐνόπλων ἀστυνομικῶν καὶ πολιτοφυλάκων, ποὺ τὴ φρουροῦσαν, ἐπιτέθηκαν σ' αὐτό, τὸ ἔτρεψαν σὲ ἄτακτη φυγὴ, καὶ μπῆκαν στὰ τρία χωριά Νιγρίτα Σούρπα καὶ Τσιαρπίτσα (τὴ μετέπειτα Τερπνή), ὅπου ὕψωσαν ἑλληνικὲς σημαῖες κι ἐγκατέστησαν ἀμέσως ἑλληνικὲς ἀρχές. ὅλες οἱ τουρκικὲς ἀρχές καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἀκολούθησαν τὸ διαλυμένο τουρκικὸ ἄγημα πρὸς τὰ δυτικά. οἱ Ἕλληνες τοὺς καταδίωξαν ὅλη τὴν ἡμέρα μέχρι τὸ χωριὸ Ὁρλιακο (τὸ μετέπειτα Στρυμονικό). τὴν ἐπομένη ἡμέρα 23 Ὀκτωβρίου ἡ στρατιωτικὴ ἐνωμοτία κι ὁ Γιαγκλῆς μὲ τὰ παλληκάρια του ἐλευθέρωσαν τὸ Στρυμονικό, ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι ἔφυγαν πρὸς τὶς Σέρρες καὶ τὴ Δράμα. οἱ Ἕλληνες βρῆκαν τὴν ἐκεῖ γέφυρα τοῦ Στρυμόνος τελείως ἀφύλακτη. ἔτσι κατὰ τὶς δυὸ ἐκεῖνες ἡμέρες ἐλευθερώθηκαν ἡ Νιγρίτα ἢ Τερπνή καὶ ὅλη ἡ Βισαλτία, καὶ τὰ δυτικῶς τοῦ Στρυμόνος μέρη τῶν Σερρῶν καὶ τῆς Σιντικῆς. τὴν ἴδια ἡμέρα 23

Ὀκτωβρίου, οἱ Ἕλληνες τακτικοὶ καὶ ἀντάρτες, περνώντας τὸ Στρυμόνα, κατευθύνθηκαν στὴ Φυλλίδα, κι ἐκεῖ συναντήθηκαν μὲ ἄλλα τέτοια ἔνοπλα σώματα κι ἐλευθέρωσαν τὴ Ζίχνα καὶ ὅλη τὴ Φυλλίδα. στὶς 27 Ὀκτωβρίου τὸ πρωῖ ἔφτασαν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἔνοπλοι Ἕλληνες στὴν Ἐλευθερούπολι τῆς Καβάλας καὶ τὴν ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Στὶς 10 Νοεμβρίου ὠλοκληρώθηκε ἡ ἀπελευθέρωσι ὅλης τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸ Σμόλικα μέχρι τὸ Νέστο, κι ἀπὸ τὸ Σαραντάπορο μέχρι τὰ σημερινὰ Μακεδονικὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος. τὴν πόλι τῶν Σερρών κατέλαβε ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς καὶ συγκεκριμένα ἓνα σύνταγμα ἰππικοῦ μὲ διοικητὴ τὸν ἀντισυνταγματάρχη Καραμανλάκη στὶς 31 Ὀκτωβρίου. τελευταῖες πόλεις τῆς Μακεδονίας ἐλευθερώθηκαν ἡ Καστοριά καὶ ἡ Φλώρινα στὶς 10 Νοεμβρίου.

Οἱ Σέρβοι τότε συγχάρηκαν τοὺς Ἕλληνες συμμάχους των γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καὶ τοὺς εὐχαρίστησαν μὲ πολλὴ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴ μεγάλη καὶ μοναδικὴ συμβολὴ τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ στὸν πόλεμο ἐκεῖνο. ἀντίθετα οἱ Βούλγαροι ἤδη ἀπὸ τὶς 28 Ὀκτωβρίου ἄρχισαν νὰ ἐπιτίθενται αἰφνιδιαστικὰ καὶ ὑπουλα ἐναντίον τῶν συμμάχων τους Ἑλλήνων καὶ Σέρβων, γιὰ νὰ πάρουν ἀπ' αὐτοὺς τὴ Θεσσαλονίκη, τὸ Μοναστήρι, καὶ ὅλη τὴ Μακεδονία, δημιουργώντας τους ἔτσι μεγάλα προβλήματα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔληξαν τὸ καλοκαίρι τοῦ 1913 ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Σέρβων. ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄλλο ἐπόμενο κεφάλαιο τῆς ἱστορίας, παράγραφοι τοῦ ὁποῖου εἶναι ἢ μετὰ 4 μῆνες μάχη στὰ Πλατανούδια, μία μάχη στὴν Ἀσπροβάλτα, ἡ μεγάλη μάχη τοῦ Λαχανᾶ, καὶ πολλὲς ἄλλες τέτοιες μάχες.

Ἡ Τερπνὴ λοιπὸν μαζὶ μὲ τὴ Νιγρίτα καὶ ὅλη τὴ Βισαλτία ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὶς 22 - 10 - 1912, τέσσερες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν γεγονότων ἐκείνων, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἡμερολογιακὲς καταγραφὲς τῶν πεπραγμένων τῶν ἐπιτελείων ὅλων τῶν σχετικῶν μονάδων τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, πὺ ἐλευθέρωσε τὴ Μακεδονία. τὰ γεγονότα καταγράφονταν αὐθημερόν. ἐκδόθηκαν ὅμως ὡς «Ἐπίτομη Ἱστορία τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων 1912 - 1913», τὸ 1987, ἀπὸ τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Στρατοῦ (Γ.Ε.Σ.), τὴ «Διεύθυνσι Ἱστορίας Στρατοῦ». καὶ παραθέτω αὐτολεξεὶ τὶς παραγράφους 133 - 134 (σελ. 107), πὺ εἶναι ἡ αὐθεντικὴ καὶ ἀκριβὴς ἱστορία τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ τῆς Τερπνῆς καὶ ὅλης τῆς Βισαλτίας.

Γενικό Έπιτελείο Στρατοῦ

Διεύθυνσι Ἱστορίας Στρατοῦ

Ἐπίτομη Ἱστορία τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων 1912 - 1913, Ἀθήνα 1987, σελίδα 107.

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΝΔΟΧΩΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

133. Παράλληλα τμήμα προσκόπων κινήθηκε στίς 11 Ὀκτωβρίου (1912) πρὸς τὴ Νιγρίτα καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸ ὄρος Βερτίσκος, ἀπ' ὅπου μὲ ἐπιθετικὲς ἐνέργειές του παρεμπόδιζε σοβαρὰ τὶς συγκοινωνίες τῶν Τούρκων μεταξὺ Θεσσαλονίκης, Νιγρίτας, καὶ Σερρών. στίς 22 τοῦ ἴδιου μήνα τὸ τμήμα αὐτὸ ἐπιτέθηκε κατὰ τουρκικοῦ ἀποσπάσματος κοντὰ στὴ Νιγρίτα, τὸ διασκόρπισε, καὶ εἰσήλθε στὴν πόλι ὅπου ἐγκατέστησε ἑλληνικὲς ἀρχές. τὴν ἐπομένη συνέχισε τὴν καταδίωξι τοῦ τουρκικοῦ ἀποσπάσματος πρὸς τὸ χωριὸ Στρυμονικὸ καὶ μέχρι τὸ βράδυ κατῴρθωσε νὰ φτάσῃ σ' αὐτό, νὰ καταλάβῃ ἀνέπαφῃ τὴν ἐκεῖ γέφυρα τοῦ Στρυμόνα ποταμοῦ καὶ νὰ συνδεθῇ μὲ τὴν VII βουλγαρικὴ μεραρχία πού κινούνταν ἀπὸ τὸ Σιδηρόκαστρο πρὸς τὰ νότια. μέχρι τὶς 24 Ὀκτωβρίου ὁλόκληρη ἡ περιφέρεια Νιγρίτας εἶχε ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τοὺς προσκόπους.

Στὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα ἄλλο τμήμα προσκόπων πέρασε τὸ Κερδύλιον ὄρος καὶ ἔφτασε στὸ χωριὸ Μύρκινος, ὅπου στίς 12 Ὀκτωβρίου συγκρούστηκε μὲ τουρκικὸ ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖο καὶ διασκόρπισε, συλλαβάνοντας μάλιστα καὶ 20 αἰχμαλώτους. τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε σοβαρὴ ἐπίπτωσι στὸ ἠθικὸ τῶν Τούρκων κατοίκων τῆς περιοχῆς μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δηλώσουν ὑποταγὴ καὶ νὰ παραδώσουν τὸν ὄπλισμό τους. μέχρι τὶς 17 Ὀκτωβρίου ἀπελευθερώθηκε ὁλόκληρη ἡ περιοχή τοῦ Παγγαίου ὄρους ἀπὸ τὸν Ἀγγίτη ποταμὸ μέχρι τὴν Ἀμφίπολι, ἐνῶ στίς 23 Ὀκτωβρίου τὸ τμήμα προσκόπων συνδέθηκε μὲ τὶς βουλγαρικὲς δυνάμεις στὸ χωριὸ Ν. Ζίχνη καὶ συμφωνήθηκε ἀμοιβαία ὑποστήριξι. στίς 27 Ὀκτωβρίου τὸ τμήμα προσκόπων εἰσήλθε στὴν Ἐλευθερούπολι, ὕστερα ἀπὸ σχετικὴ ἐπιστολή τοῦ μητροπολίτη της, ὅπου ἐγκατέστησε ἑλληνικὲς ἀρχές καὶ ἀφώπλισε τοὺς Τούρκους κατοίκους τῆς περιοχῆς.

Ἔτσι τὴν ἡμέρα πού ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἔμπαινε νικηφόρος στὴ Θεσσαλονίκη, ὁλόκληρη ἡ περιοχή ἀνατολικά της μέχρι τὴν Ἐλευθερούπολι, χάρι στὴ δραστήρια ἐνέργεια τῶν σωμάτων προσκόπων, βρέθηκε ἐλεύθερη καὶ διοικούμενη ἀπὸ ἑλληνικὲς ἀρχές.

134. Στὸ μεταξὺ τὸ γενικὸ στρατηγεῖο, ὕστερα καὶ ἀπὸ σχετικὲς πληροφορίες καὶ ὁδηγίες τοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικῶν, ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐπομένη τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλονίκης νὰ παίρῃ σύντονα μέτρα γιὰ τὴν προώθησι τῶν δυνάμεων του βορειότερα, προκειμένον νὰ ἐξαφαλίσῃ τὰ ἐδάφη πού εἶχαν ἀπελευθερωθῆ μέχρι τότε καὶ κυρίως τὴν πόλι τῆς Θεσσαλονίκης. ἔτσι στίς 27 Ὀκτωβρίου διέταξε τὴν ταξιαρχία ἰππικοῦ, πού βρισκόταν στὸ Λαγκαδᾶ ν' ἀποστείλῃ ἓνα σύνταγμα τῆς πρὸς τὶς Σέρρες, ὅπου καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ. ἡ ταξιαρχία ἀνέθεσε τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ στὸ 3ο σύνταγμα ἰππικοῦ, τὸ ὁποῖο ἔφτασε στίς Σέρρες στίς 31 Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ βρῆκε τὴν πόλι νὰ κατέχεται ἤδη ἀπὸ τὴν VII βουλγαρικὴ μεραρχία καὶ ἐγκαταστάθηκε στὰ γύρω χωριά.

Λίγες ημέρες μετά την απελευθέρωσι, στις 28 Ὀκτωβρίου, ἐγκαταστάθηκε στὴ Νιγρίτα σύνταγμα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. κι ὅταν αὐτὸ προχώρησε μαζὶ μὲ ὅλο τὸ στρατὸ ἀνατολικώτερα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι ὅλης τῆς Μακεδονίας, ἔμεινε στὴ Νιγρίτα μιὰ διλοχία 260 ὀπιλιῶν καὶ 12 ἀξιωματικῶν μὲ διοικητὴ τὸ λοχαγὸ Παναγιώτη Γαργαλίδη, ἐκεῖνον ποὺ μετὰ 4 μῆνες διέσωσε τὴ Νιγρίτα τὴν Τερπνὴ καὶ ὅλη τὴ Βισαλτία ἀπὸ τὴ Βουλγαρικὴ ἀπειλή. μετὰ 2 χρόνια, κατὰ τὸν Α' παγκόσμιον πόλεμον, ὁ Γαργαλίδης, ὡς συνταγματάρχης πλέον καὶ διοικητὴς μεραρχίας, θαυμάστηκε ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους συμμάχους μας καὶ χαρακτηρίστηκε ὡς «στρατηγικὴ μεγαλοφυΐα». κατὰ τὴν ἐκστρατεία στὴ Μ. Ἀσία καὶ τὴν ἀπελευθέρωσίν της γιὰ 3,5 χρόνια ἦταν στρατηγός. τὸ 1922 ἦταν διοικητὴς τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ, τὸ ὁποῖο ἦταν ὁ πυρῆνας τῆς Στρατιᾶς τοῦ Ἑβρου, διέσωσε τὴν Ἑλλάδα, καὶ κράτησε τὰ σύνορά της μὲ τὴν Τουρκία στὸν Ἑβρο ποταμὸ.

Ἐφέτος λοιπὸν στίς 22 Ὀκτωβρίου συμπληρῶνται τὰ 100 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσίν μας ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ τῆς μισῆς χιλιετίας. ἂν καί, ὅσοι ἀπὸ μᾶς εἶναι Μικρασιᾶτες, ἐλευθερώθηκαν μετὰ 7 χρόνια, ὅταν ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἐλευθέρωσε τὴ Σμύρνη, τὴν Κυδωνία, τὴν Προῦσα, καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1919. ἀλλὰ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1922 οἱ Μικρασιᾶτες ἦρθαν ἐδῶ, ἀπὸ Ἑλλάδα σὲ Ἑλλάδα, διότι πίσω ἀπ' αὐτοὺς ἐρχόταν πάλι ἡ τουρκικὴ δουλεία γιὰ ὅλα τὰ Μικρασιατικὰ ἐδάφη, καὶ οἱ Ἕλληνες ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ μὴν ὑποδουλωθοῦν πάλι στοὺς μουσουλμάνους Τούρκους.

Ἔτσι ἐφέτος, ἀρχίζοντας ἀπὸ σήμερα, ἐορτάζουμε τὰ Ἐλευθέρια τῆς Τερπνῆς, ὅπως καὶ τῆς Νιγρίτας καὶ ὅλης τῆς Βόρειας Ἑλλάδος. εἰδικὰ ἐμεῖς οἱ τῆς Τερπνῆς καὶ τῆς Νιγρίτας καὶ ὅλης τῆς Βισαλτίας θὰ ἔχουμε τὸ ἐπίκεντρο τῶν ἐορτῶν μας γιὰ τὴν ἑκατοστὴ ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεώς μας τὸ Σάββατον 22 Ὀκτωβρίου. ἀρχίζουμε ὁμῶς ἀπὸ σήμερα, τόσο γιὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐορτῆς ὅσο κι ἐπειδὴ ἀνάμεσα στὴ σειρά τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν μας οἱ ἡμέρες αὐτὲς εἶναι πρόσφορες.

Τερπνὴ 23 Ἰουνίου 2012
Δρ Κωνσταντῖνος Σιαμάκης

Λόγος ποὺ ἐκφωνήθηκε στὴν πλατεία τῆς Τερπνῆς κατ' αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία, ὥρα 9 μ.μ.. μόλις τελείωσε ἡ ἐκφώνησι, τὸ γραπτὸ κείμενον τοῦ λόγου ἀναρτήθηκε στὴν ἰστοσελίδα τοῦ Πολιτιστικοῦ Συλλόγου Τερπνῆς. τὸ ἀκροατήριον ἦταν πολὺ μεγάλο καὶ οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς εἰδοποιημένοι ἀπόδημοι Τερπνιώτες ἀρχισαν νὰ ἐπισκέπτονται τὴν ἰστοσελίδα ὅλοι μαζὶ πάραυτα, γιὰ νὰ διαβάσουν τὸν λόγο.